

Щомъ като излѣзе отъ какавидата, той още не е свободенъ да хвърка и се намира въ голѣма опасностъ. Той трѣбва полегка и спокойно да се крѣпи на коритцето, което плава подъ него надъ водата, кога си расправя влакниститѣ и набръчкани крилѣ, за да съхнатъ. Когато изсъхнатъ крилѣтъ му, комарътъ изведнѣжъ разбира какъ да ги употреби и хвъркнува.

Но прѣзъ туй врѣме, когато комарътъ наскоро е исхвъркналъ, се намира въ още по голѣма опасностъ: ако врѣмето е малко бурно, смъртта е неизбежна, защото като се измокрѣтъ крилѣтъ му, той пада въ водата и загива. И тѣй, въ бурно врѣме, водата завлича съ стотини хиляди повородени комарчета, когато пъкъ въ единъ ясенъ хубавъ день исхвъркватъ съ стотини хиляди малки комарчета и весело се распрѣскатъ по ливадитѣ и градинигѣ.

НЕБЛАГОДАРНАТА РИБКА.

Въ една хубава градина имало едно блато, въ което живѣла една срѣбърна рибка. Тя всѣкога весело си плавала напредъ и назадъ, и си играѣла съ своитѣ другарки.

Всѣкой день дохождали Колю и Минка при блатото, гдѣто живѣли рибкитѣ; тѣ стоели на мостчето и ги гледали какъ весело плавали, какъ се гонели една друга, какъ се грѣли на слънцето, или пъкъ бързали да лапнатъ лакомо трохичкитѣ, които дѣцата никога не забравяли да взематъ съ себе си. Рибкитѣ така навикнали на всѣкидневното идване на дѣцата, та ги познавали по гласа и сами дохождали къмъ бръгътъ, като очаквали да ги нахранижтъ. Туй нѣщо (да хранижтъ рибитѣ) тѣй забавлявало Коля и Минка, щото тѣ скачали отъ радостъ.